

בבית המשפט העליון

בש"פ 7063/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגנית הנשיא ד' סלע) בפע"ם 10748-03-20 מיום 16.9.2020

תאריך הישיבה: ט"ז בחשון התשפ"א (3.11.2020)

בשם העורר: עו"ד ליאוניד פרחובניק; עו"ד גליה גולדברג

בשם המשיבה: עו"ד עינת כהן-גרוסמן

החלטה

לפניי ערר לפי סעיף 23 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק ההגנה על הציבור או החוק) על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגנית הנשיא ד' סלע), שבה הוטל צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר (להלן: צו הפיקוח או הצו).

1. העורר הורשע על פי הודאתו בעבירה של ניסיון למעשה סדום לפי סעיפים 347(ב) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(1) לחוק זה (להלן: עבירת המין). לפי האמור בכתב האישום המתוקן, ביום 12.2.2000, עת היה העורר קטין בן 14 שנים ושלושה חודשים ושהה במכון השייך לרשות חסות הנוער לצורך אבחון בתיק אחר (ראו להלן), ניגש העורר למתלונן (שהיה צעיר ממנו בכשנה) בעת ששהו לבד, הפיל אותו על הרצפה, הפשיל את מכנסיו ואת מכנסי המתלונן, וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן, תוך שנקט אלימות. ביום 9.7.2003, עת

העורר היה בין 17 ו-8 חודשים (העורר נולד ביום 16.11.1985), גזר בית המשפט המחוזי לנוער בחיפה (כב' סגן הנשיא ח' פיזם והשופטים ר' שפירא ור' ש' צמח) על העורר עונש של 5 שנות מאסר בפועל ו-24 חודשי מאסר על תנאי (ערעור שהגיש העורר על גזר הדין לבית משפט זה נדחה). עוד קודם לכן בשנת 2001 הורשע העורר בעבירת רצח (שביצע בשנת 1999), וכגינה נגזרו עליו 17 שנות מאסר בפועל ושלוש שנות מאסר על תנאי (להלן: תיק הרצח או עבירת הרצח). ערעור שהגיש העורר לבית משפט זה בגין הכרעת הדין וגזר הדין נדחה (ראו ע"פ 2688/01 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). לפיכך, במועד מתן גזר הדין בעניין עבירת המין, שהה העורר במאסר בגין תיק הרצח. בהמשך לדברים אלה קבע בית המשפט המחוזי כי מתוך עונש המאסר בפועל שנגזר על העורר בגין עבירת המין, ירצה העורר שנתיים בחופף למאסר בגין עבירת הרצח, ושלוש שנים במצטבר.

בסופו של דבר ולאחר שנשא בעונשי מאסר קצרים נוספים בגין שתי הרשעות בעבירת תקיפת עובד ציבור, שוחרר העורר ממאסר ביום 14.3.2020, והוא בין 34 שנים ו-4 חודשים.

2. לקראת מועד שחרורו, נערכה לעורר הערכת מסוכנות, לפי סעיפים 6 ו-12 לחוק ההגנה על הציבור. בהערכת המסוכנות מיום 30.1.2020, נקבע כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מן העורר היא בינונית-נמוכה, וכי אין התרשמות מקיום פתולוגיה מינית או דחפים מיניים מוגברים. לצד זאת, צוין כי העורר בעל קווי אישיות נרקסיסטיים, אגוצנטריים ואלימים, סובל מהפרעת אישיות אנטי-סוציאלית, ועלול להיות "מוצת" בקלות, באופן בלתי צפוי. בחוות הדעת הוזכר גם שהעורר שולב פעמיים במחלקות אינטנסיביות לטיפול באלימות כללית, אולם לא סיים את התהליך בהן בעקבות התנהגות אלימה. כן צוין כי לעורר רקע בשימוש בחומרים פסיכו אקטיביים.

3. ביום 5.3.2020 הגישה המשיבה בקשה להוצאת צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר למשך 24 חודשים. בתגובה לבקשה טען העורר הן נגד הסמכות לתת צו כאמור בעניינו הן נגד מידתיות הצו המבוקש. ביום 10.3.2020 ניתן צו פיקוח ומעקב זמני, בהסכמת העורר (שתוקן בהמשך בהסכמת הצדדים). הצו הזמני כלל בין היתר איסור על צריכת אלכוהול אולם במהלך הדיון בבקשה להוצאת צו הפיקוח, חזרה בה המדינה ולא ביקשה לכלול אותו בצו הסופי. ביום 16.9.2020 קיבל בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגנית הנשיא ד' טלע) את הבקשה והורה על מתן צו פיקוח כפי שהתבקש על ידי המשיבה, כדלקמן: חובה לשתף פעולה עם קצין הפיקוח וחובת קיום מפגשים עמו, במועדים ובתדירות שיקבע קצין הפיקוח מעת לעת; חובה להגיע למרכז הארצי להערכת מסוכנות

לקראת תום תקופת הפיקוח לצורך הערכת מסוכנותו המינית העדכנית של העורר, על מנת לשקול את הצורך בהארכת צו הפיקוח; איסור יצירת קשר עם קורבן העבירה והרחקה לכדי 100 מטר ממקום הימצאותו או מגוריו, ככל שאלו ידועים לעורר; איסור להתחבר, ליצור קשר או לשהות ביחידות עם קטינים ממין זכר; איסור לעבוד, בין בתמורה ובין בהתנדבות, בעבודה המאפשרת שהייה ביחידות עם קטינים; איסור שימוש בסמים מסוכנים או בחומרים פסיכו אקטיביים; ומתן הסמכויות המפורטות בסעיפים 18(א)-(1)-(9) לחוק ההגנה על הציבור לקצין הפיקוח. אשר לטענות העורר לגבי תחולת החוק, בית המשפט קבע כי העורר בא בגדרי החלופה השלישית להגדרת "עבריין מין" בסעיף 2 לחוק, שלפיה החוק חל על מי שבמועד ביצוע עבירת המין (כהגדרתה בחוק) היה קטין, נידון למאסר בפועל ובמועד שחרורו מלאו לו 19 שנים. לאחר שנדרש להוראות חוק העונשין בדבר סדר נשיאת עונשי מאסר פלילי, קבע בית המשפט כי את מאסרו בגין עבירת המין נשא העורר בשנים האחרונות לפני שחרורו, לאחר גיל 32 (ואעיר כי בשים לב לתאריך הלידה של העורר ועונשי המאסר שנגזרו עליו לאחר העונש על עבירת המין, נראה כי הוא החל לשאת בעונש האמור שנה קודם לכן). עוד צוין כי אין מקום להידרש לספקולציות בנוגע לתרחיש שבו היה העורר מואשם ומורשע בעבירת המין לבדה (וכך גם לא לטענות תיאורטיות בדבר ניכוי תקופות מעצר וקיצור שלישי) וממילא דינו של העורר בגין עבירה זו נגזר שעה שהיה בן 17 ו-8 חודשים ולכן בהינתן תקופת המאסר שהושתה עליו – לא היה משתחרר לפני גיל 19. לעניין מידתיות הצו, בית המשפט נדרש לטענות העורר לגבי המגבלות ומצא לדחותן (ועל כך אעמוד עוד להלן).

טענות הצדדים

4. מכאן הערר שלפניי, שבו חוזר העורר על טענותיו בהליך קמא, נגד תחולת החוק בעניינו ונגד חלק מהתנאים שנקבעו בצו. העורר טוען כי העובדה שהיה קטין בעת ביצוע עבירת המין והזמן שחלף מאז ביצועה מחייבים התייחסות מצמצמת לתחולת חוק ההגנה על הציבור. לטענתו, החלת החוק לגבי תביא לשרירות ואקראיות, בהינתן השנים הרבות שחלפו ממועד ביצוע העבירה. לפי טענה זו, אם לא היה מרצה עונש מאסר בגין עבירת הרצח, ההגדרה הרלוונטית היום ל"עבריין מין" כלל לא הייתה בתוקף במועד שחרורו מעונש המאסר בגין עבירת המין. בהקשר זה הבהיר בא כוח העורר בדיון שלפניי כי טענה זו הועלתה על ידו בהמשך ובקשר לטענותיו בדבר הפרשנות המצמצמת שיש להעניק להוראות החוק, בהינתן תכליותיו. עוד טוען העורר כי דבר היותו קטין במועד ביצוע העבירה צריך היה להשפיע גם על הכלים ששימשו להערכת המסוכנות בעניינו. אשר לתנאי הצו, נטען כי משך תקופת הפיקוח שנקבעה בו אינה מידתית ואינה הולמת את רמת המסוכנות המינית שנמצאה בהערכת המסוכנות וממצאים אחרים בה. עוד נטען כי

אין מקום לכלול בצו הפיקוח איסור שימוש בחומרים פסיכו אקטיביים, בהעדר קשר סיבתי בין שימוש בחומרים אלו לבין נסיבות ביצוע העבירה בענייננו; כי יש לצמצם את האיסור על מקומות עבודה למקומות שמטבעם או טיבם מתקיים בהם קשר עם קטינים באופן מובהק; וכי אין הצדקה לאפשר לקציני הפיקוח לערוך חיפוש במחשבים של העורר (לפי סעיף 18(א)(א) לחוק).

5. בדיון שהתקיים לפניי ביום 3.11.2020 טענה באת כוח המדינה כי החוק חל בענייננו של העורר, שבא בגדרי ההגדרה הנוכחית ל"עבריין מין", וכי המועד הקובע לעניין התחולה הוא מועד השחרור ממאסר. לעניין המגבלות שנקבעו בצו הפיקוח, נטען כי מן העורר נשקפת מסוכנות ויש צורך בנקיטת צעדים מניעתיים לגביה. באופן קונקרטי, טענה המדינה כי האיסור על צריכת חומרים פסיכו אקטיביים נדרש נוכח השימוש בחומרים אלו על ידי העורר במהלך תקופת המאסר, וכך מן הטעם שהם נמנים על גורמי הסיכון שצוינו בהערכת המסוכנות. בצד דברים אלה הודיעה באת כוח המדינה כי בנסיבות החריגות של המקרה היא נכונה לוותר על הסמכות שניתנה בצו לקציני הפיקוח לערוך חיפוש במחשבו של העורר, וכי היא מסכימה לצמצום האיסור על שהותו של העורר ביחידות בנוכחות קטינים כך שלא יחול על בני משפחתו.

דיון

6. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, מצאתי כי דין העורר להתקבל באופן חלקי, כך שהיקף צו הפיקוח יצומצם – הן מבחינת משך התקופה שבה הוא יחול, הן מבחינת חלק מהמגבלות הקבועות בו לגופן. בפתח דיוננו יש לדחות את טענותיו של העורר שלפיהן אין מקום להחיל את הוראות החוק בענייננו, נוכח פרשנות תכליתית של הוראותיו. בהקשר זה טוען העורר כי החוק מלכתחילה צמצם את תחולתו בעניינם של קטינים ולכן – אין הצדקה להחילו על העורר שביצע את עבירת המין לפני שני עשורים. לטענת העורר, אלמלא היה נושא את עונש המאסר בתיק הרצח במועד גזירת עונשו בעבירת המין, היה משתחרר לפני שהיה בן 19. לפיכך, ובהינתן מועד ביצוע העבירה כאמור, סבור העורר כי יש לפרש את החוק כך שהוא לא יחול בנסיבות המקרה דנן. אכן, בהגדרת "עבריין מין" בחוק ההגנה על הציבור נקט המחוקק גישה המבחינה בין קטינים לבין בגירים כך שהתחולה של הוראותיו על מי שביצעו עבירת מין בהיותם קטינים הוגבלה לשתי החלופות המנויות בהגדרה זו (ראו בש"פ 5829/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.8.2020)). ברם, אין בידי לקבל את גישת העורר, המתבססת על חישובים ספקולטיביים לגבי ניכויים שהיו יכולים להיות רלוונטיים לעניין תקופת המאסר הכוללת בגין עבירת המין בתרחיש שבו תקופה זו הייתה היחידה שהייתה מוטלת עליו. כפי

שתיאר בית המשפט המחוזי בהחלטתו, בהינתן מועד מתן גזר הדין ותקופת המאסר בפועל שנגזרה על העורר, מועד שחרורו היה בא בגדרי הגדרת "עברייני מין" הנוכחית גם במנותק מתיק הרצח. כמובן זה, ולאחר ההבהרות שמסר בא כוח העורר לגבי גדר טיעונו בדיון, לא הונחה לפניי הצדקה מדוע לא להחיל בעניינו את הוראות החוק חרף כך שהוא בא בגדרי החלופה השלישית לסעיף 2, שלפיה עברייני מין הוא מי ש"ביום ביצוע העבירה הוא קטיין ונידון למאסר בפועל ובמועד שחרורו מלאו לו 19 שנים". כזכור על העורר הוטלו, עת היה על סף בגירות, 5 שנות מאסר בפועל כגין עבירת המין, שנתיים מהן במצטבר למאסרו בתיק הרצח. הטענה שלפיה בנסיבות פרטניות אלו היה העורר משתחרר לפני גיל 19 – אם לא היה מורשע בעבירת הרצח – אינה מסתברת בהינתן נתוני הרקע האמורים ואף לא שוכנעתי כי לפנינו מקרה גבולי בהקשר זה.

7. כמו כן, איני מקבל את טענות העורר באשר לכלים המקצועיים ששימשו לגיבוש הערכת המסוכנות בעניינו. במישור זה טוען העורר כי הערכת המסוכנות התבססה על פקטורים ועל הטרמינולוגיה הנוהגת לבחינת מסוכנותם של עברייני מין בגירים, שאינם רלוונטיים לעניינו. עיון בהערכת המסוכנות מלמד שלא אלה פני הדברים וכי זו התחשבה בכך שהעורר ביצע את עבירת המין כקטיין ועמדה על המשמעויות הרלוונטיות הנגזרות מכך. כך למשל צוין כי "הואיל ו[העורר – ע' פ'] ביצע את עבירותיו בהיותו קטיין מתחת לגיל 16, אין להשתמש בכלים ובמדדים הנהוגים באבחון מסוכנות של בגירים ויש להתייחס לגורמים שנמצאו קשורים ברצדיביזם מיני בקרב קטינים" (הערכת המסוכנות, בעמ' 11), וכן יוחסה חשיבות לעובדה שביצע את העבירה לפני זמן רב ולכך שאין עדות להתנהגות מינית חריגה מאז (שם, בעמ' 11-12). בנוסף, הערכת המסוכנות עמדה על כך שניתן להתרשם שעבירת המין שבה עסקינן אופיינית לקטינים, וככל הנראה בוצעה על רקע מניעים של צורך בשליטה וקווים אלימים באישיותו של העורר, וכן בשל קושי בוויסות רגשי ורצון להשפיל (שם, בעמ' 10). נדבכים אלה בהערכת המסוכנות מלמדים כי היותו של העורר קטיין במועד ביצוע העבירה לא נעלם ממסקנותיה וממצאיה, ואף צוין בה במפורש כי עובדה זו משפיעה על המדדים הנהוגים באבחון המסוכנות. לכך יש להוסיף כי מטרתו של צו הפיקוח היא למנוע פגיעה מינית עתידית בקורבנות פוטנציאליים (בש"פ 7768/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (7.12.2014) (להלן: בש"פ 7768/14)). לשם כך, ובבואו לבחון אפשרות להוציא צו פיקוח, נעזר בית המשפט בהערכת המסוכנות הנשקפת מעברייני המין, שנועדה לבחון את מידת הסיכון כי האחרון יבצע עבירות מין נוספות לאחר שחרורו ממאסר. לפיכך, במוקד הערכה זו נבחן מצבו של הנבדק במועד השחרור והמסוכנות העדכנית בעניינו, במבט צופה פני עתיד, ולגבי העורר – בנסיבות שנוצרו – כבגיר (ראו והשוו בש"פ 7248/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (26.9.2016); בש"פ 1098/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (3.6.2012)

(להלן: בש"פ 1098/12); בש"פ 6817/11 רפאלי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.10.2011).
(להלן: עניין רפאלי)). נוכח המכלול האמור, השגותיו של העורר על הערכת המסוכנות נדחות.

8. לצד זאת, כאמור אני סבור כי יש להיעתר לבקשתו של העורר לצמצם חלק מן המגבלות שהוטלו עליו בצו הפיקוח. כמתואר לעיל, העבירה שבגינה התבקש צו הפיקוח בענייננו בוצעה בשנת 2000, עת היה העורר בן כ-14 שנים. עסקינן אפוא במגבלות המכוונות למי ששוחרר ממאסר בגיל 34 בגין עבירה שביצע עת היה בן 14, ומאז לא בוצעו על ידו עבירות נוספות בתחום זה, אף לא לאחר שחרורו, בתקופה שבה עמד בתוקפו צו הפיקוח הזמני בהליך דנן. נסיבות מיוחדות אלו, לצד הערכת המסוכנות בענייננו של העורר, שמצאה כאמור כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת ממנו בינונית-נמוכה, מצדיקות לטעמי צמצום יחסי של המגבלות המוטלות עליו מכוח החוק, כחלק מהאיזון הנדרש בהפעלת סמכויות הפיקוח המנויות בחוק בין האינטרס בהגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין חוזרות לבין זכויותיו של העבריין וחירויותיו (בש"פ 962/10 חורב נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 638, 656-658 (2010)). בתוך כך, בית המשפט נדרש לבחון, בין היתר, אם קיים קשר בין אמצעי הפיקוח וההגבלות שהוטלו לסיכון שנשקף מעבריין המין; אם ניתן להשיג את מטרות הצו באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעבריין המין פחותה; ואם תנאי הפיקוח נקבעו בהתאמה אישית לנסיבותיו של העבריין הספציפי, לסיכון הנשקף ממנו ולעבירות שבהן הורשע (בש"פ 3090/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (26.5.2020); בש"פ 6885/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (3.11.2019)). (להלן: בש"פ 6885/19).

9. יישום דרישות אלו, המבטאות את עקרון המידתיות החל על הסמכות להוציא צווי פיקוח ואת האיזון הנדרש בין הזכויות והאינטרסים השונים בהפעלתה, הביאני למסקנה כי בנסיבות המקרה דנן יש להעמיד את תקופת הפיקוח על 18 חודשים, חלף 24 חודשים. כידוע, סעיף 14 לחוק מעניק לבית המשפט סמכות להאריך את צו הפיקוח מעת לעת, אם מצא כי רמת הסיכון להישנות עבירת מין אינה נמוכה (וראו ההסדר המיוחד שנקבע ביחס להארכה מעבר לתקופה המרבית, בסעיף 14(ג) לחוק), וזאת על בסיס הערכת מסוכנות מחודשת (בש"פ 1098/12, פסקה 12; עניין רפאלי, פסקה 8). למותר לציין כי אם המשיבה תמצא עילה לכך, היא רשאית לפנות לבית המשפט בהליך מתאים להארכת תקופת הפיקוח לפי הוראה זו ואיני מביע ביחס לאפשרות כאמור כל עמדה.

10. כך גם אני סבור כי יש לבטל את האיסור שנקבע בגדרי הצו על שימוש בסמים מסוכנים או בחומרים פסיכו אקטיביים. המדינה הרחיבה בטיעון לפניי על כך ששימוש

בחומרים אלה הוכר כגורם "מסיר עכבות" ובעל פוטנציאל מגביר סיכון לביצוע עבירות מין (ובעניין זה הפנתה לגורמי הסיכון שצוינו בהערכת המסוכנות). לטענתה, הרקע של העורר בשימוש בחומרים אלה מצדיק את הטלת המגבלה האמורה בעניינו. ברם, כעולה מכתב האישום שבו הורשע העורר – ביצוע עבירת המין לא נעשה ברקע לשימוש בחומרים האמורים ואלה כלל לא מוזכרים בו. אף מההקשר הכללי לביצוע העבירה, שלגביה צוין בהערכת המסוכנות כי היא "אופיינית לקטינים", לא עולה זיקה לשימוש בסמים מסוכנים או חומרים פסיכו אקטיביים. לפיכך ישנו קושי בנסיבות קונקרטיות אלו בהכללת האיסור על שימוש בחומרים פסיכו אקטיביים כחלק מצו שנועד "להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין" (סעיף 1 לחוק; בש"פ 7768/14, פסקה 8) ואין מקום להוסיף בהקשר זה על האיסור הכללי הקבוע בדין על השימוש בהם. כידוע, הדרישה להתאמה בין טיבה של מגבלה פלונית בצו הפיקוח לבין הסיכון הנשקף מעבריו המין נקבעה במפורש בסעיף 13(ב) לחוק, והיא עולה בקנה אחד עם החובה לבחון, כנגזרת של עקרון המידתיות, את מכלול הנתונים בעניין העבריון הספציפי, הסיכון הנשקף ממנו והעבירות שבהן הורשע (בש"פ 8763/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (23.12.2012) (להלן: בש"פ 8763/12); בש"פ 6885/19, פסקה 14; בש"פ 5308/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.7.2012); בש"פ 1064/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.4.2012)). בעניינו, לאחר עיון בכתב האישום ונוכח התמונה העולה מהערכת המסוכנות לגבי הרקע לביצוע העבירה העומדת בבסיס הצו, אני סבור כי השימוש בחומרים אלה מצד העורר במהלך תקופת המאסר (שהיקפו לא הובהר, ראו עמ' 4 להערכת המסוכנות) אינו מספיק לקביעת איסור בצו הפיקוח על שימוש בהם, ובהצטבר הנסיבות שעליהן עמדתי – מגבלה זו אינה עומדת בדרישת הקשר הסיבתי הנדרש בסעיף 13(ב) לחוק (ראו והשוו: בש"פ 8309/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (13.1.2015); בש"פ 1741/14 מדינת ישראל נ' אחמד, פסקאות 5-6 (26.3.2014) (להלן: עניין אחמד); בש"פ 6043/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 3 ו-5 (10.9.2013); בש"פ 8763/12, פסקה 11; בש"פ 4876/09 טירוטין נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (7.7.2009)). נוכח קביעתי זו, מבוטלת גם הסמכות שניתנה בצו לקצין הפיקוח לפי סעיף 18(א)(9) לחוק.

11. כמו כן, להשקפתי יש לצמצם את היקפה של המגבלה שהוטלה בצו הפיקוח על תעסוקתו של העורר (בשכר או בהתנדבות). המדינה טוענת שהגבלה זו שכזכור הוטלה על כל עבודה "המאפשרת שהייה ביחידות עם קטינים", נדרשת מפני שהעורר ביצע את עבירת המין בקטין בעת ששהו לבדם, וכן מפני שהעורר משתלב לראשונה בחברה, לאחר ששהה במאסר מאחורי סורג ובריח שנים רבות, באופן שמצדיק הטלת מגבלות הדוקות. אני סבור כי ניתן לתת מענה לגורמי סיכון אלה שעליהם עמדה המדינה בדרך שפגיעתה בעורר פחותה (סעיף 13(ג) לחוק; עניין אחמד, פסקה 5), כך שהמגבלה האמורה תוחל

רק על מקומות כינוס ייעודיים לקטינים (כגון מוסדות חינוך ומסגרות אחרות ייעודיות לאוכלוסייה זו). מסקנה זו מבוססת בין היתר על כך שאמנם העורר ביצע את העבירה בקטין, בעת ששהו לבדם, אולם באותו זמן היה גם העורר קטין, ופער הגילאים בינו לבין המתלונן עמד על כשנה אחת. בנוסף, גם בבחינת מגבלה זו אני סבור כי יש להתחשב בממצאים הקונקרטיים של הערכת המסוכנות המינית הנשקפת מן העורר, שבגדרה לא נמצא כאמור שהעבירה נעברה על רקע של סטייה מינית או כי כיום סובל העורר מפתולוגיה מינית או מקיומם של דחפים מיניים מוגברים. ממצאים אלה, לצד הערכת רמת המסוכנות הנשקפת מן העורר כבינונית-נמוכה, מצדיקים להבנתי את הצמצום המתואר במגבלה על עבודתו של העורר.

12. אשר על כן, צו הפיקוח שהוצא בעניינו של העורר יעמוד בתוקף למשך 18 חודשים, והתנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי יעמדו בעינם, בכפוף לשינויים הבאים: בסעיף 4 ייקבע כי "למשיב [העורר – ע' פ'] אסור להתחבר, ליצור קשר או לשהות ביחידות עם קטינים ממין זכר, למעט בני משפחתו"; בסעיף 5 ייקבע כי "למשיב [העורר – ע' פ'] אסור לעבוד, בין בתמורה ובין בהתנדבות, במקומות כינוס ייעודיים לקטינים"; סעיף 6 יימחק; ולקצין הפיקוח ינתנו הסמכויות המפורטות בסעיף 18(א)(1)-(8) לחוק ההגנה על הציבור, למעט הסמכות הקבועה בסעיף 18(א)(6).

הערר מתקבל אפוא באופן חלקי, כמפורט בפסקה 12 לעיל.

ניתנה היום, כ"ה בחשון התשפ"א (12.11.2020).

שׁוֹפֵט